

дѣватъ тѣ, когато толкова бѣлѣжити прадѣди бѣха прѣтърпѣли несполука? Какво повече можеха да направятъ тѣ, освѣнъ да обичатъ, да пѣятъ и да се борятъ?

Птичката се спрѣ по срѣдата на своята рѣчь, защото изъ една отъ вратитѣ на Ерусалимъ излѣзоха голѣмъ брой хора, и тази тѣлпа се запѣти къмъ хѣлма, дѣто бѣше птичката.

Между тѣхъ имаше конници върху горделиви коне, пѣшаци съ дълги копия, слуги на палача, които носѣха гвоздеи и чукове, свѣщенници и сѣдии, които гордо-гордо стѣпяха, и много други равнодушни хора и скитници, които ти-чаха, ревяха.

Малката сива птичка бѣше стѣпила на край гнѣздото си и треперѣше. Всѣка минута тя мислѣше, че храстѣтъ ще бѣде сгазенъ отъ идешитѣ, и че малкитѣ ѝ ще загинатъ.

„Пазете се, — викаше тя на беззащитнитѣ малки — притиснете се едно до друго и пазете тишина. Ето единъ конь, който иде право срѣщу насъ! Единъ воинъ съ желѣзни обувки! Ето дивата тѣлпа, която се тласка“.

Изведнажъ птичката прѣкъсна своитѣ майчини грижи. Тя почти забрави опасността, която я караше да трепери.

Тя скочи въ гнѣздото и прострѣ крилѣ върху малкитѣ.

„Не, това е много ужасно — каза тя. — Азъ не искамъ да гледате това зрѣлище. Това сж трима злосторници, които ще бѣдатъ разпнати на кръсть“.

И тя разтвори крилата си тѣй, че да не могатъ малкитѣ нищо да видятъ. Тѣ дочуваха само кѣнтящи удари на чука, болезнени викове и дивия ревъ на тѣлпата.